

LXXV.

B e t æ n k n i n g

Forslag til Beslutning angaaende Fæstetvang.

(Afgiven af Folkethingets Udvalgt den 22de Marts 1871).

Forslagsstilleren af ovennævnte Sag har meddeelt Udvalget, at han af Indenrigsministeren har faaet Dplysning om, at der ikke er afgivet nogen Resolution af Indenrigsministeriet i den i Forslagets 3die Del betegnede Retning siden den af Forslagsstilleren under Sagens 1ste Behandling fremdragne fra Aaret 1863, samt at det ikke af Indenrigsministeren kan oplyses, hvilke Tilfælde der maatte findes her i Landet i Strid med den i de to første Dele af Forslaget udtalte Anskuelse, da de Udstykningsforretninger, der indkomme til Ministeriets Approbation, ikke indeholde nogen Bemærkning eller Dplysning i den omspurgte Retning. Forslagsstilleren har i Genhold til den saaledes modtagne Underretning fundet det nødvendigt, at den 3die Del af Forslaget forandres derhen, at Udtalelsen ikke rettes mod formodede Resolutioner af Ministeren, men imod selve de Brugsforhold, der ikke kunne forenes med den Opfattelse af Fæstetvangens Udstrækning og Omfang, som er fremsat i de foregaaende tvende Udtalelser.

Derhos har Forslagsstilleren ønsket, at afhjælpe en Mangel ved den 2den Udtalelse, idet dens Affattelse muligvis kunde misforstaaes, som om den fordrer Fæstetvang paany paalagt de omhandlede Huslodder, selv om de sammenlagdes efter i 20 Aar at have været Selvetendom.

Udvalgets Medlemmer (Alberti og B. Christensen) dele i det Hele den i de 2de første Punkter fremsatte Opfattelse af Fæstetvangens rettlige Udstrækning efter Lovgivningen. Da de derhos ere enige med Forslagsstilleren om, at der, som Sagen efter

de modtagne Dplysninger foreligger, maa foretages Forandringer i de antydede Retninger, saa have de forenet sig med ham om nedenstaaende Endringsforslag.

Udvalgets Medlem, H. M. Peter sen, har vel havt nogen Betænkelse i den Retning, som ved 1ste Behandling af flere ærede Taler blev fremhævet med Hensyn til, at Thinget ved at vedtage Beslutningen, derved udtalte en „Dom“. Men jeg kan dog ikke efter nøie Overveelse finde, at der er tilstrækkelig Grund til at tilraade det høie Thing ikke at vedtage Beslutningen. Det maa formentlig erkjendes, at man ikke vil dømme, naar man udtaler Dnsket om Domstolens „Afgjørelse“.

Med de Forandringer, som Forslaget ved nedenstaaende Endringer vil undergaa, skal Flertallet anbefale dets Vedtagelse. Naar det er blevet bitterligt, at en Fortolkning i den nyere Tid har trængt sig frem, der tidligere har været ukjendt baade i Regjeringen og i den paaagældende Del af Befolkningen, hvorefter den Ret til Bondejordens Brug, der tilkommer Bondestanden, og som skulde betrygge dens Eksistens, kan gøres aldeles betydningsløs, da bliver det paatrængende nødvendigt, at en saadan Fortolkning vises tilbage af Domstolene eller standses i sine fordærvelige Virkninger ved en ny Lovbestemmelse. Da det sidste desværre ikke har nogen Udfigt til at ville ske i den nærmeste Fremtid, saa tror Flertallet, at Folkethinget har en stærk Opfordring til først at udtale, hvorvidt den selv anser den ældre Fortolkning eller det ny opfundne for den rette, og derefter at udtale Forventningen om, at